

CARTA DOMINICAL

4 DE FEBRER DE 2024

RESSÓ DE LA PARAULA

Fam de dignitat. “L'efecte ésser humà”

Aquests dies ens recordem especialment, com cada any, dels qui no tenen res per menjar, alhora que es desvetlla la nostra consciència en ser conscients del compromís que ens demana la nostra fe vers ells.

La *Campanya Contra la Fam*, de *Mans Unides*, mira de moure'ns a col·laborar en l'ajuda a tantes persones que sofreixen la pobresa i no tenen res per menjar. Ens obren una finestra a la realitat amb imatges, estadístiques, relats, notícies: sols copsant aquesta realitat, quelcom dins nostre es commou i la nostra consciència potser ens diu que hem de donar alguna cosa per tal d'apaivagar tant de sofriment.

Gràcies a Déu, no són pocs els qui tenen aquestes entranyes capaces de ser sensibles al sofriment aliè i “fer alguna cosa”, encara que sigui poc, per pal·liar-ho.

Podem pensar que les dones d'Acció Catòlica, que pels anys 60 iniciaren la *Campanya Contra la Fam* eren d'aquestes persones particularment sensibles, ja que no estalviaren esforços per a afrontar una empresa tan difícil i compromesa. Però sabem que no es tractava únicament de “sensibilitat”. La seva iniciativa s'alimentava de tota una visió del món, de l'ésser humà, de la societat, que no sols desvetllava la compassió, sinó que il·luminava la mirada, descobria les causes del sofriment, obria un ideal i estimulava l'acció concreta. Era aquesta visió que es descobreix des de la fe en Jesucrist.

El lema que caracteritzava aquesta iniciativa era precisament: lluita contra la “Fam de Pa, la Fam de Cultura i la Fam de Déu”. Tres necessitats, tres “fams” o potser una sola fam amb diferents rostres. El que quedava clar era que les persones humanes som éssers essencialment famolencs; que la fam de Déu és aquella fam que si no se sadolla no podem

viure; però que tots les menes de fam que sofrim estan vinculades, de manera que no ens podem dedicar exclusivament a sadollar-ne una d'elles oblidant les altres. Això era el que elles creien i vivien.

Aquesta manera de mirar el món, que Déu ens ha transmès per Jesucrist, cospa formes de fam que a molts romanen ocultes, fins i tot en els qui les pateixen. Em refereixo, per exemple, a la “fam de dignitat”.

Aquesta manera de mirar el món és tan comprometedora que no s'acontentaria a donar de menjar a tots els qui avui passen fam, ni amb oferir-los coneixements i formació i cultura. Sap que no és més digne qui posseeix més recursos per menjar o satisfer el que li demana el cos; i que no mereix més reconeixement qui té més formació i cultura. La dignitat de la persona humana consisteix a haver estat creat, salvat i estimat per Déu mateix.

Aquest principi ens diu que aquestes persones tan maltractades, tan reduïdes a éssers que amb prou feines poden sobreviure, mereixen tot el nostre suport perquè són estimades, particularment estimades per Déu i consegüentment se'ls ha d'ajudar també amb dignitat.

En la Doctrina Social de l'Església sostenim que aquesta dignitat és la base, la font, d'on procedeixen tots els drets humans, que en els pobres i els famolencs hem de reconèixer i defensar.

Voldríem que en les nostres ajudes, al costat de totes les que presta la *Campanya de Mans Unides* arribés als pobres i famolencs quelcom d'aquest amor de Déu, que els reconeix com les criatures més dignes de viure

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat